

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **XY**, narozeného ...XY...,
státní příslušnost: Arménie,
t. č. pobytem: ZZC Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2021, čj.: KRPA-122736-10/ČJ-2021-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce byl dne 16. 5. 2021 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na základě rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „žalovaná“) ze dne 16. 5. 2021, čj. KRPA-122736-10/ČJ-2021-000022-ZSV, a to na dobu 90 dnů.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce předně v žalobě namítl, že byl žalovanou zajištěn ihned poté, co dne 16. 5. 2021 skončilo vazební zasedání před Obvodním soudem pro Prahu 2, sp. zn. 6 T 26/2021, v němž byl žalobce trestním příkazem odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody za

nelegální pobyt na území ČR v období od 29. 3. 2021 do 14. 5. 2021, přestože byl uvedeným soudem propuštěn ze zadržení na svobodu a byla mu stanovena doba k vycestování do 16. 7. 2021.

3. Žalobce dále uvedl, že z napadeného rozhodnutí, ani z usnesení o zahájení řízení o správním vyhoštění vůbec nevyplývá, za jaké provinění má být správní vyhoštění i zajištění ukládáno, přestože žalovaná v napadeném rozhodnutí rekapituluje tresty vyhoštění, které mu byly uloženy v minulosti. Není tak zřejmé, zda jde o dobu od 29. 3. do 14. 5. 2021, za kterou však již byl žalobce pravomocně odsouzen výše uvedeným trestním příkazem, či za den 14. 5. 2021, kdy byl jeho pobyt legální s ohledem na stanovenou dobu k vycestování, či za něco zcela jiného, a tak už jen z tohoto důvodu žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, za co je mu trest ukládán.
4. V této souvislosti žalobce namítl, že v jeho případě došlo k porušení zákazu dvojího potrestání v téže věci (zásada *ne bis in idem*), neboť napadené rozhodnutí je trestem za něco, za co žalobce již potrestán byl. Soud, který ho trestním příkazem odsoudil, přitom neshledal potřebu uložení trestu vyhoštění nebo vazby a propustil žalobce na svobodu. Žalovaná však toto rozhodnutí soudu nerespektovala, a přestože žalobci plynula doba k vycestování, znovu jej zadržela.
5. Žalovaná celé své rozhodnutí staví na tom, že seznala u žalobce úmysl z území ČR nevycestovat, žalobce však namítl, že tato argumentace je v rozporu s protokolem o jeho výslechu, z něhož k podpoře svých tvrzení žalobce cituje některé pasáže. K tomu žalobce namítl, že žalovaná obsah jeho výpovědi interpretuje přesně opačně a velmi zmateně, neboť žalobce na několika místech uvedl, že vycestovat hodlá a chce se sem vrátit legálně. V této souvislosti žalobce též podotkl, že jeho azylové řízení, byť bylo nakonec skončeno zamítnutím jeho žádosti, trvalo 7 let a důvodem k neudělení mezinárodní ochrany nebyla nevěrohodnost žalobce, nýbrž změna politické situace v jeho zemi původu.
6. Dále žalobce namítl, že v případě vydání rozhodnutí o zajištění cizince musí být splněna podmínka nedostatečnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaná odůvodnila nepřijetí žádného zvláštního opatření tím, že žalobce porušoval právní řád ČR v minulosti, a tak neskýtá záruku, že jej bude dodržovat nyní. Žalobce s tímto tvrzením nesouhlasil, neboť po uložení prvního vyhoštění z území ČR vycestoval, a zopakoval, že mezinárodní ochrana mu nebyla udělena pro změnu politické situace ve vlasti. Žalobce taktéž žalované nabídl záruku společného bydlení s jeho přítelkyní, která byla celou dobu přítomna v budově a žalovaná o tom prokazatelně věděla, a dále prostřednictvím finanční záruky ve výši 50.000 Kč, kterou nabídl poskytnout otec žalobce. I přítelkyně žalobce byla připravena složit finanční záruku. Žalovaná však vyhodnotila společné bydlení žalobce s jeho přítelkyní jako nevěrohodné a nabídnutou finanční záruku za nízkou, aniž by uvedla, jakou částku by považovala za dostatečnou. Žalobce přitom na území ČR nelegálně pobýval pouze necelé dva měsíce a po celou dobu byl kontaktní na adrese, která byla žalované známá.
7. Dále žalobce s odkazem na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 2 A 57/2020 namítl, že rozhodnutí o zajištění nebylo doručováno jeho právnímu zástupci s odůvodněním, že jde o první úkon v řízení, přestože již v době vydání napadeného rozhodnutí byla ve správním spisu založena příslušná plná moc. Vzhledem k tomu bylo nutno si napadené rozhodnutí

zajistit prostřednictvím nahlížení do spisu a došlo tak k několikadennímu zpoždění k podání žaloby.

8. Konečně, žalobce namítl, že délka 90 dnů uloženého zajištění je nepřiměřená, neboť je odůvodněna zejména nutností identifikace osoby žalobce, avšak o této skutečnosti nejsou žádné pochybnosti, kdy je ze spisu zřejmé, že žalobce byl ztotožněn již na základě biometrických údajů.
9. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na znění § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců uvedla, že tam uvedené podmínky pro zajištění žalobce byly splněny, a to po stručné rekapitulaci pobytové historie žalobce, která zahrnuje též rozhodnutí trestních soudů. Žalovaná uvedla, že jasně poukázala na konkrétní okolnosti případu a definovala jednotlivá skutková jednání, která jednak nasvědčují učiněnému závěru, že uložení mírnějšího zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení, kterým je realizace správního vyhoštění, a současně to, že žalobce svým jednáním naplnil citovanou skutkovou podstatu.
11. Pokud jde o námitku, že žalobce nabídl finanční záruku, kterou žalovaná nepřijala, žalovaná ve vyjádření k žalobě stručně shrnula okolnosti příjezdu a pobytu žalobce v ČR, které vzala v úvahu. Na str. 4 až 7 se jasně a dostatečně zabývala otázkou, proč nepřistoupila k použití mírnějších opatření. U žalobce existovaly dle názoru žalované důvodné obavy, že bude případný výkon správního vyhoštění mařit nebo se mu bude vyhýbat, a v takovém případě nelze přistoupit k uložení mírnějších opatření. Pokud jde o námitku, že žalobce uvedl adresu pobytu, kde se bude zdržovat, žalovaná uvedla, že žalobce uvedl adresu svého pobytu, poté však uváděl jinou adresu, kde žije se svou přítelkyní. Pobyt na ani jedné z nich však hlášen nemá, a dle zjištěných informací ani přítelkyně žalobce nemá pobyt hlášen na adrese deklarované jako společné adrese s žalobcem. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS), sp. zn. 5 Azs 20/2016, konkrétně na bod [41]. Žalovaná dodala, že věc musí vždy hodnotit na základě zásady individualizace, přičemž jasně vyjádřila, z jakých důvodů k mírnějším opatřením nebylo možné ani účelně přistoupit. K námitce nepřiměřenosti délky zajištění žalovaná zopakovala argumentaci z napadeného rozhodnutí týkající se této otázky a dodala, že doba zajištění je s ohledem na uvedené skutečnosti přiměřená.
12. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání účastníků řízení

13. Žalobce podal dne 2. 6. 2021 repliku. V ní se především ohradil vůči tvrzení žalované, že žaloba byla žalované doručena až 27. 5. 2021, a s odkazem na přiloženou doručenkou uvedl, že tomu tak bylo již 19. 5. 2021.
14. Dále žalobce zopakoval, že v jeho případě došlo k dvojímu potrestání za totéž, neboť jeho nelegální pobyt od 29. 3. 2021 do 14. 5. 2021 (resp. maření úředního rozhodnutí) byl již potrestán trestním příkazem ze dne 16. 5. 2021, sp. zn. 6 T 26/2021. Současně byla stanovena doba k vycestování do 16. 7. 2021, a tudíž se žalobce na území ČR nachází legálně. Pokud by byl důvodem správního vyhoštění § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tj. výkon nelegální výdělečné činnosti, muselo by být nebezpečí maření

nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění dovozováno výhradně z této skutečnosti. I kdyby tomu tak bylo, práci bez oprávnění žalobce vykonával necelé 2 měsíce, a z tohoto faktu lze jen těžko dovodit důvod pro jeho zajištění.

15. Žalobce rovněž uvedl, že žalovaná je povinna důvody pro zvolenou délku ozřejmit již v samotném rozhodnutí o zajištění, nikoliv až ve vyjádření k žalobě. Arménie přitom není dle názoru žalobce žádná exotická země, proto dle něj lze jistě data k délce celého procesu vyhošťování získat. Žalobce též upozornil, že žalovaná se vůbec nevyjádřila k otázce možnosti opětovného zadržení ani k dvojímu trestání za totéž.
16. Žalovaná reagovala na repliku žalobce stručnou duplikou, doručenou soudu dne 7. 6. 2021, v níž zopakovala téměř doslovně argumenty již uvedené ve vyjádření k žalobě, resp. v napadeném rozhodnutí.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále „s. ř. s.“). O žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaná s takovým projednání věci výslovně souhlasila, a žalobce nařízení jednání ani k výzvě soudu nepožadoval.
18. Soud na základě přezkoumání napadeného rozhodnutí a uplatněných žalobních námitek v konfrontaci s obsahem správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Při posuzování věci vyšel soud z následující právní úpravy.
20. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
21. Podle § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.*
22. Podle § 123b zákona o pobytu cizinců *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

23. Z pobytové historie doložené ve správním spisu (především z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ke dni 14. 5. 2021, č. l. 28 a 29 správního spisu) vyplynulo, že žalobce má v trestním rejstříku celkem 7 (sedm) záznamů. V jednom z uvedených případů se na žalobce vztahovala amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 (trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 3. 2. 2011, sp. zn. 15 T 10/2011), v jednom z případů došlo k zahazení odsouzení (trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 9. 10. 2020, sp. zn. 50 T 107/2020) a ve dvou z uvedených případů byl žalobci uložen mimo jiné též trest vyhoštění, a to trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 3. 2005, sp. zn. 52 T 28/2005, který nabyl právní moci téhož dne, v délce trvání 10 let, a trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 12. 11. 2020, sp. zn. 25 T 79/2020, který nabyl právní moci dne 9. 12. 2020, v délce trvání 3 let, a to pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v relevantním znění (dále jen „trestní zákoník“). Konkrétně šlo o příkaz Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 15. 7. 2020, sp. zn. S-MHMP-987702/2020/Voj (v právní moci dne 31. 7. 2020), kterým byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců, neboť v uvedené době řídil osobní automobil. V posledním z uvedených případů uvedený soud nařídil výkon rozhodnutí dne 16. 12. 2020 s tím, že odsouzeného vyzval, aby do 11. 1. 2021 vycestoval z ČR. Posléze byla k žádosti žalobce usnesením uvedeného soudu ze dne 28. 1. 2021, sp. zn. 25 T 79/2020, kdy rovněž nabylo právní moci, prodloužena lhůta pro vycestování o 2 měsíce, tj. do 28. 3. 2021.
24. Dne 16. 5. 2021 pak Obvodní soud pro Prahu 2 vydal trestní příkaz, sp. zn. 6 T 26/2021, kterým byl žalobce uznán znovu vinným z maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, tj. výše uvedeného trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 12. 11. 2020, sp. zn. 25 T 79/2020.
25. Po skončení soudního líčení byl žalobce omezen na osobní svobodě podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. Po provedení dalších nezbytných úkonů byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Téhož dne bylo se žalobcem rovněž zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu, že pobýval na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, a dále z důvodu, že porušil opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo mařil-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí. Za obě skutkové podstaty lze uložit správní vyhoštění v délce do 5 let. Jak již bylo uvedeno, řízení o správním vyhoštění, jakož i následné rozhodnutí v něm vydané, není předmětem tohoto řízení.
26. Klíčovou námitkou žalobce je především tvrzení, že je zajištěním trestán dvakrát za stejnou věc, a to za neoprávněný pobyt na území, za který již byl odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 6 T 26/2021.

27. S tímto tvrzením se soud nemohl ztotožnit. Soud předně upozorňuje, že v dané věci je předmětem řízení rozhodnutí o zajištění, byť za účelem správního vyhoštění, nikoliv však samotné rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se soud nemůže zabývat důvodností uložení správního vyhoštění v tomto řízení, a rozhodnutí o správním vyhoštění je napadnutelné samostatnou žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s., a to ve lhůtě stanovené v § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Soud tedy v tomto řízení může v rozsahu námitek formulovaných žalobcem přezkoumávat pouze zákonnost rozhodnutí o zajištění žalobce.
28. Dále soud připomíná, že institut zajištění podle zákona o pobytu cizinců (jakož ostatně ani samotné správní vyhoštění) nepředstavuje sankci, tj. trest, jakkoli jeho dopady takto cizinec, který byl zajištěn (nebo jemuž bylo správní vyhoštění uloženo), může nepochybně pociťovat. Ve skutečnosti však jde o správní opatření Policie ČR a jejich příslušných složek (cizinecká policie), kterým je vyjádřen zájem státu na tom, aby v odůvodněných případech bylo zajištěno, že v případě uložení správního vyhoštění nebude toto opatření mařeno vyhýbáním se či ukrýváním ze strany daného cizince, a aby tak mohl být dosažen veřejný zájem na potírání nelegálních pobytů cizinců na území ČR. K tomu lze nad rámec nezbytně nutného odkázat na judikaturu Ústavního soudu, který v souvislosti s agendou ve věcech pobytů cizinců, kterou lze přiměřeně použít i v nyní projednávané věci, konstatoval, že neexistuje žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt v ČR, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území soud (srov. jeho rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, či ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04).
29. Přestože tedy sankce a správní opatření mohou mít některé společné rysy, mají i řadu odlišností. Významnou odlišností je zejména smysl jejich použití. Správní opatření má za cíl předejít některým nežádoucím stavům, popřípadě tyto stavy odstranit a je ukládáno bez vztahu k sebemenšímu zavinění toho, vůči komu směřuje. Správní opatření musí vykazovat účinnou vazbu mezi chráněným zájmem a svým předpokládaným účinkem. Naopak smyslem správního trestání je ukládání sankce, tedy potrestání adresáta bez přímé vazby na chráněný zájem do budoucna. Obecně pak u ukládání sankcí na rozdíl od správních opatření platí, že je lze uložit pouze v případě, že je prokázáno zavinění. V daném případě proto z povahy věci nemohlo jít o dvojí trestání v téže věci, neboli porušení zásady *ne bis in idem*, a tato klíčová námitka tak není důvodná – k tomu viz níže též bod 39.
30. Optikou výše uvedeného proto zcela formalisticky vzato nelze akceptovat terminologii žalobce, kterou uvádí, že „*byl potrestán dvakrát za stejnou věc*“, či že „*napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, za co je mu trest ukládán*“, nebo že byl „*zadržen*“, neboť jde o terminologii trestněprávní, resp. terminologii správního trestání, která se však v dané věci vůbec neuplatní. Soud však takto formalisticky k doslovné formulaci žalobních námitek žalobce nepřistupoval, a posuzoval je spíše podle jejich obsahového významu.
31. V daném případě není mezi účastníky řízení sporné, že žalobce se opakovaně dopouštěl kromě jiné trestné činnosti i maření výkonu úředních rozhodnutí, za což byl též následně opakovaně soudy odsouzen. Ze správního spisu konkrétně vyplynulo, že trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 12. 11. 2020, sp. zn. 25 T 79/2020, byl odsouzen pro maření výkonu úředního rozhodnutí, a součástí trestu byl též trest vyhoštění v délce 3 let s prodlouženou dobou k vycestování do 28. 3. 2021. Žalobce však evidentně v této době z území ČR nevycestoval. Poté byl zadržen policií dne 14. 5. 2021 (k tomu viz např. protokol o vazebním zasedání ze dne 16. 5. 2021, sp. zn. 6 T 26/2021) a bylo s ním

proto vedeno řízení před Obvodním soudem pro Prahu 2, sp. zn. 6 T 26/2021. Uvedený soud žalobci přitom stanovil dobu k vycestování do 16. 7. 2021.

32. Z uvedeného tedy jasně vyplývá, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy v ČR a nerespektoval ani opakovaně ukládané trestní vyhoštění tím, že z území ČR nevycestoval a stále se zde zdržoval. V takovém případě nemá soud s ohledem na skutečnosti doložené a prokázané ve správním spisu pochybnosti o tom, že došlo k naplnění podmínek podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro zajištění žalobce. Toto bylo v napadeném rozhodnutí žalované jednoznačně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na str. 2 až 4 a soud se proto s tímto odůvodněním zcela ztotožňuje a odkazuje na něj.
33. Pokud žalobce kontruje tvrzením, že na území ČR pobýval do 16. 7. 2021 legálně, ani s tímto tvrzením se soud nemohl ztotožnit. Skutečnost, že trestní soud stanovil žalobci dobu k vycestování do 16. 7. 2021, neznamena sama o sobě, že žalobce na území ČR pobývá legálně. Takto stanovená doba totiž není povolením k pobytu; soud totiž ani není oprávněn jakkoliv povolovat cizincům pobyt na území, ale je k tomu oprávněn příslušný správní orgán, tj. právě místně příslušná složka cizinecké policie. Stanovením uvedené lhůty tedy nedochází k legalizaci pobytu cizince na území, ale pouze k úřednímu vyjádření skutečnosti, že do uvedené doby bude nelegální pobyt cizince na území ČR trpět. Proto soud nepřisvědčil ani s tím související námitce nepřezkoumatelnosti spočívající v neuvedení doby, ke které se nelegální pobyt žalobce vztahuje. Žalovaná toto přezkoumatelně vyjádřila na str. 3 napadeného rozhodnutí, v němž uvedla, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně nejméně dne 16. 5. 2021.
34. Rovněž tak se soud nemohl ztotožnit s námitkou žalobce, že pokud trestní soud neshledal důvody k uložení vazby žalobci, nebylo na místě žalobce zajistit. Ač je faktickým důsledkem vazby i zajištění cizince omezení na osobní svobodě, smysl § 67 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, v relevantním znění, který upravuje důvody vazby, na rozdíl od smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců, který upravuje podmínky pro zajištění cizince, je jiný, a i podmínky uplatnění těchto institutů se liší. V případě vazebních důvodů podle § 67 trestního řádu je smyslem zejména v probíhajícím trestním řízení zajistit, aby mohl být dosažen účel trestního řízení, a to nikoliv pouze v dostižení obviněného či obžalovaného v případě shledání jeho viny, ale též v zajištění nezbytných důkazů, které by mohly být zmařeny, pokud by obviněný či obžalovaný zůstal na svobodě. V případě důvodů pro zajištění, a zejména v případě důvodu, pro který byl zajištěn žalobce [§ 124 odst. 1 písm. b)], je naopak smyslem v přesně vymezených odůvodněných případech dosáhnout cílů zahájeného, nebo již pravomocně ukončeného řízení o správním vyhoštění cizince, tj. určité pozdržení cizince do doby, než budou vyřízeny všechny nezbytné náležitosti k repatriaci cizince z území ČR. Tímto opatřením tedy není vyhošťovaný cizinec jakkoliv trestán, ostatně se v dané věci nijak nerozhoduje o otázce jeho viny či neviny, je s ním však nakládáno tak, aby již nemohl zmařit výkon správního vyhoštění. Pokud tedy trestní soud neshledal důvody pro uložení vazby žalobci (jejíž délka by mimo jiné byla relevantní i pro výkon případně uloženého trestu odnětí svobody), zabýval se jimi pouze z pohledu trestního práva, kde musí být s ohledem na to, že se tato otázka dotýká základního lidského práva na osobní svobodu, vzetí do vazby podrobně a zcela jednoznačně odůvodněno a kde jsou standardy pro uložení vazby mnohem vyšší, neboť trestní řízení je co do následků tím nejzazším prostředkem uplatňovaným proti jedinci. Sama tato skutečnost však neznamena, že žalobce nemohl být omezen na osobní svobodě v souladu s jiným zákonem, zde konkrétně podle zákona o Policii ČR, a posléze podle zákona o

pobytu cizinců. Přitom platí, že omezení základních svobod lze pouze na základě zákona a v jeho mezích, což se v daném případě nepochybně stalo.

35. V projednávaném případě tato skutečnost platí o to více, a na tom také žalovaná založila své rozhodnutí o zajištění, že žalobce v minulosti dobrovolně nerespektoval uložené mu povinnosti vycestovat, a to ani poté, co v jeho případech rozhodoval přímo soud. Na základě takto zjištěného a prokázaného skutkového stavu proto nemůže být pro žalobce překvapením, že žalovaná již nemohla uvěřit jeho tvrzením, že z území vycestuje. Pokud žalobce argumentuje citací z protokolu o jeho výsledku ze dne 16. 5. 2021 (viz č. 1. 9 správního spisu), z kterých údajně vyplývá opak, soud po ověření průběhu výsledku žalobce považuje jeho argumentaci minimálně za vytrženou z kontextu. Žalobce totiž neodpovídal na otázky jeho dobrovolného vycestování jednoznačně, ale podmíněně,

např. ve druhé otázce na str. 4 protokolu o jeho výsledku *„Pokud byste měl cestovní doklad, tak byste vycestoval?“* žalobce uvedl: *„Vycestoval bych. Ale mám zde přítelkyni a závazky.“*

Dále na pátou otázku na str. 6 protokolu *„Vycestujete dobrovolně z České republiky do domovského státu v případě Vašeho správního vyhoštění?“* žalobce odpověděl: *„Když budu muset, tak bych vycestoval. Když by to došlo až tak, že bych neměl žádné doklady, tak jo.“*

A dále na šestou a sedmou otázku na str. 6 protokolu *„Jaké byly Vaše plány na území ČR?“* odpověděl *„Žít zde, pracovat. Žiji zde již 20 let, to je většinu svého života. Všechny své mám tady. Chci zde žít řádným životem. Udělat si legální pobyt.“* a na otázku *„Měl jste v plánu Českou republiku opustit?“* odpověděl: *„Neměl jsem to v plánu.“*

36. Soud se proto přiklání k názoru žalované, že z těchto odpovědí lze jednoznačně seznat úmysl žalobce setrvat na území ČR, o to víc s ohledem na jím tvrzené vazby zde, přičemž v jedné z otázek sám žalobce výslovně potvrdil, že neměl v úmyslu ČR opouštět. Není proto pravdivé tvrzení žalobce, že uváděl, že hodlá vycestovat, ani že by žalovaná hodnotila obsah výpovědi žalobce zmateně. Samotná výtka žalobce, že žalovaná mu vytýká jeho úmysl se do ČR vrátit za účelem sloučení rodiny, neboť se hodlá se svou přítelkyní pobývajícím v ČR, oženit, je rovněž účelová, neboť žalovaná dole na str. 6 napadeného rozhodnutí pouze obecně uvedla, že ani v případě sňatku cizince s občanem ČR nedochází automaticky k udělování pobytového oprávnění s možností příjezdu na území ČR a cizinec je i nadále veden v evidenci nežádoucích osob.
37. Námitka žalobce, že není pravda, že by v minulosti nerespektoval uložené správní vyhoštění, neboť v prvním případě jeho uložení z území vycestoval, ač by byla jakkoliv pravdivá, nemůže na věci ničeho zvrátit, naopak, žalobce se vlastním jednáním na území ČR i po svém návratu do ČR znovu dostal do situace, kdy stát prostřednictvím svých orgánů činných v trestním řízení musel na základě prokázaných jednání žalobce jasně deklarovat, že si jeho přítomnost na svém území nepřeje. K tomu lze dále dodat, že byť žalobce respektoval příkaz k jeho vycestování v případě prvního uložení trestního vyhoštění, nerespektoval již délku zákazu jeho pobytu v ČR, neboť se do ČR vrátil v 10 leté době stanoveného zákazu. I v tomto ohledu tedy lze uvedené přičítat pouze k jeho tíži.
38. Pokud žalobce namítal, že nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění má být výhradně dovozováno z důvodu, na základě kterého bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, tak je nutno konstatovat, že tomu tak i bylo, neboť žalovaná tyto závěry dovodila ze skutečnosti, že žalobce se jednak na území zdržoval bez platného cestovního dokladu, a jednak ze skutečnosti, že žalobce opakovaně

porušil právní předpis a mařil výkon soudních rozhodnutí [viz výše bod 25. a tam uvedené znění § 119 odst. 1 písm. b) v bodech 3 a 9 zákona o pobytu cizinců]. Důvodem zahájení řízení o správním vyhoštění naopak nebyl výkon nelegální výdělečné činnosti, jak žalobce mylně uvedl ve své replice. Proto soud považuje tuto námitku v projednávaném případě za zcela irelevantní.

39. Přestože soud nepopírá, že se z pohledu žalobce může jevit jako nepřiměřené, pokud žalovaná žalobce zajistila (resp. nejdříve zadržela podle zákona o Policii ČR) ihned po skončení vazebního zasedání ve věci 6 T 26/2021, v kontextu všech uvedených skutečností je zřejmé, že žalovaná tím plnila pouze své úkoly v rámci své působnosti, kterými je zejména dozor nad dodržováním předpisů v oblasti migrace a pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že žalovaná nemohla jakkoliv ovlivnit názor soudu ve vazebním zasedání o tom, jak bude v uvedené věci rozhodnuto, byla připravena pro účely řízení, které bylo s žalobcem zahájeno, učinit efektivní a zákonem dovolené kroky k tomu, aby již ze strany žalobce nemohlo na území ČR docházet k dalšímu porušování právních předpisů i v případě, že by trestní soud neshledal důvody k využití co do následků obdobných institutů trestního práva.
40. K námitce nevyužití mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců soud předně uvádí, že zákon o pobytu cizinců v § 123b transponuje čl. 15 směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“), podle kterého nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit státního příslušníka třetí země, o jehož navracení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. Jednou z podmínek pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, je skutečnost, že v daném případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Správní orgán při rozhodování o uložení zvláštního opatření přezkoumává, zda by jeho uložení nebyl ohrožen výkon správního vyhoštění. Přihlíží k dopadům do rodinného a soukromého života cizince.
41. Z výše citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců a návratové směrnice je však zřejmé, že důvodem, který ospravedlňuje zajištění stěžovatele (jakožto krajní prostředek), je obava, že by se výkonu rozhodnutí o vyhoštění vyhýbal. Zvláštní opatření je možno považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu NSS vyslovené v usnesení čj. 5 Azs 20/2016-38, podle kterého „[m]ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“ (body [32] a [36]). Správní orgán však musí při rozhodování o zajištění vždy individuálně posoudit veškeré skutkové okolnosti případu, tj. osobní, majetkové i rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, a na jejich základě odůvodnit vyloučení aplikace mírnějších donucovacích prostředků, tj. zvláštních opatření (srovnej rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 76/2011-50, či ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011-64).
42. V této souvislosti soud odkazuje na body 23. a 24. výše, kde je podrobně popsán skutkový stav a pobytová historie žalobce, a dále na bod 32. tohoto rozsudku. Žalovaná odůvodnila svůj postup, tedy žalobcovu zajištění a neuložení zvláštních opatření, na straně 4 až 7 svého

rozhodnutí. Důvodem pro neuložení zvláštních opatření je dle ní existence nebezpečí, že žalobce nebude uložené povinnosti plnit, a to v souladu s § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Neuložení povinnosti oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se na nahlášené adrese místa pobytu, jakož i povinnost hlásit se policii, odůvodnila tím, že žalobce není hlášen na jím uváděných adresách, tj. adresy jeho údajného pobytu a společnou adresu s jeho přítelkyní, a nic jej k těmto adresám ani neváže, nemá přitom problém pobytovou adresu změnit, a dále tím, že předešlé jednání žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude řádně plnit uložené povinnosti, spíše naopak. Žalovaná dodala, že v případě žalobce je zcela reálné, že se na adrese zdržovat nebude, a bude se vyhýbat správnímu orgánu, neboť ví o skutečnosti, že pobývá na území ČR neoprávněně, že porušil zákony ČR a že je veden v evidenci nežádoucích osob. V minulosti již nerespektoval rozhodnutí o soudním vyhoštění. Pokud jde o odůvodnění neuložení zvláštního opatření složení finanční záruky, žalovaná k tomu uvedla, že žalobce sám uvedl, že nedisponuje žádnou finanční hotovostí ani majetkem. K finanční záruce ve výši 50.000 Kč nabídnuté otcem žalobce žalovaná uvedla, že tuto částku považuje vzhledem k předchozím jednáním samotného žalobce, kdy opakovaně mařil vydaná rozhodnutí, za nedostatečnou. Žalovaná odkázala též na závěry NSS v rozsudku čj. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, z nichž vyplývá, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění bude nutně záviset na typovém důvodu zajištění, přičemž v případech kdy již cizinec nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, což je i případ žalobce, bude volba zajištění pravidlem.

43. Ačkoliv tedy nelze podle judikatury NSS v samotném nevycestování bez dalšího spatřovat důvod pro odmítnutí uložení zvláštních opatření, žalovaná tyto důvody spatřovala ve více okolnostech, které ve svém souhrnu zakládaly odůvodněné obavy, že by žalobce mohl výkon rozhodnutí o správním vyhoštění mařit. Jedná se o okolnost, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy ČR a vydaná rozhodnutí soudy, na území ČR nemá hlášené bydliště, ani adresu trvalého pobytu, ani žádnou formu povoleného pobytu, a nemá ani dostatek financí, vyjma financí jeho otce. Svým chováním dal jednoznačně najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti nehodlá dodržovat. Žalovaná též dodala, že nemá pochybnosti o úmyslnosti jednání žalobce. Soud proto přisvědčuje žalované, že uložení mírnějších opatření namísto zajištění by nebylo v případě žalobce účelné, neboť jeho dosavadní chování zakládá značné pochybnosti o jeho ochotě tato opatření plnit. Dle názoru soudu uvedené skutečnosti mají reálný potenciál dosáhnout cíle zajištění, a to realizaci správního vyhoštění žalobce.
44. Je pravda, že odůvodnění žalované ve vztahu k finanční záruce je v tomto směru na hranici stručnosti, neboť z něj nevyplývá, jakou částku by žalovaná považovala za dostatečnou. Avšak ve spojení s výše uvedeným závěrem o nemožnosti využití zvláštních opatření s ohledem na pochybnosti o plnění povinností, které by byly žalobci uloženy, však závěr žalované zcela obстоjí (srov. též rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2019, čj. 9 Azs 283/2019-17). Soud dále dodává, že v případě ukládání zvláštního opatření složení finanční záruky podle § 123b písm. b) zákona o pobytu cizinců není ani dost dobře možné po správním orgánu požadovat, aby v každém případě odmítnutí složení finanční záruky předem vyčíslil akceptovatelnou částku. Zákon ani jiný právní předpis přitom nestanoví pevně určené částky za konkrétní protiprávní jednání cizinců. Proto i v této otázce disponuje správní orgán správním uvážením, kdy musí především zohledňovat individuální okolnosti každého jednotlivého případu. Dle názoru soudu je tak zejména na samotném cizinci, aby správnímu orgánu nabídl takovou částku, kterou je schopen složit, a která bude současně pro něj dostatečně citelným zásahem, aby tak mohla plnit svou funkci. Nad rámec

nezbytně nutného tak soud uvádí, že pokud v projednávané věci správní orgán I. stupně po provedení této správní úvahy – byť jak již bylo řešeno velmi stručné – dospěl k závěru, že nabídnutá částka ve výši 50.000 Kč otcem žalobce není dostatečná, protože žalobce již tolikrát a závažně porušil právní řád ČR, soud se s výsledkem této úvahy zcela ztotožňuje, neboť složení této částky zasáhne především otce žalobce, nikoliv samotného žalobce, a dále takto vyčíslená částka je v poměru k velmi znepokojivé pobytové historii žalobce na území ČR a k následkům, které mu správním vyhoštěním hrozí, v podstatě zanedbatelná.

45. K samotné době zajištění žalovaná v napadeném rozhodnutí na str. 8 uvedla, že stanovená doba 90 dnů odpovídá předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Není proto pravdivé tvrzení žalobce, že žalovaná tyto důvody sdělila až ve vyjádření k žalobě; tam je pouze v podstatě doslovně zopakovala.
46. Žalovaná dále uvedla, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, čímž porušuje další povinnost podle právních předpisů ČR, a bude nutné tak zajistit cestovní doklad náhradní, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. K tomuto účelu musí nejdříve dojít k ověření totožnosti žalobce. Žalovaná uvedla, že za tímto účelem bude dotazován Interpol a příslušný zastupitelský úřad. Se žalobcem tak bude sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zaslána ŘSCP; to následně vyhotoví dožádání a zašle jej se všemi příslušnými podklady na zastupitelský úřad dotčené země. Posléze bude potřeba vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, obvykle se tato doba u států třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Žalovaná však upozornila, že tato doba se odvíjí od podrobnosti poskytnutých informací cizincem v rámci sepisování žádosti o ověření totožnosti. Dále žalovaná přihlédla též k době nutné pro zabezpečení přepravních dokladů a průvozu cizince (tj. letenky a policejní eskorty), kterou zajišťuje ŘSCP, kdy vyřízení těchto záležitostí obvykle trvá 30 dnů. Z uvedených důvodů tak má žalovaná za to, že stanovená doba zajištění byla stanovena v přiměřené délce. V případě žalobce přitom existuje reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění z území EU, a to ve stanovené době trvání zajištění. V případě žalobce ani neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala vyhostit žalobce z území, přičemž žalobce pochází z bezpečné země původu.
47. Žalovaná se rovněž zabývala tvrzeními žalobce v protokolu o výsledku ze dne 16. 5. 2021, podle kterých mu v zemi původu hrozí týrání a byl by brán za blázna. Tato tvrzení však žalovaná vyhodnotila jako účelová, neboť byla již předmětem posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a těm vyhověno nebylo, a tyto závěry potvrdily také soudy. Jeho subjektivní domněnka obav z represí ze strany arménských orgánů je tak ničím nepodložená a nepravděpodobná. Žalovaná k tomu dodala, že žalobce může ke svému dalšímu pobytu využít též jiný stát než svou vlast.
48. Z uvedeného harmonogramu kroků vyplývá, že žalovaná v době zajištění provede úkony k ověření totožnosti a k zajištění náhradního cestovního dokladu. Nelze pominout ani tvrzení žalobce, že se sám pokusil si cestovní doklad vyřídit, a to právě na Velvyslanectví Arménské republiky v Praze. Soud přitom upozorňuje na potvrzení Velvyslanectví Arménské republiky v Praze ze dne 26. 1. 2021, v němž je uvedeno, že žalobce téhož dne sám požádal o vystavení cestovního dokladu, přičemž ve stejném potvrzení je pak uvedena předpokládaná doba jeho vydání v rozmezí jednoho až tří měsíců. Takto uváděná doba se shoduje s dobou odhadovanou žalovanou v napadeném rozhodnutí. Pokud žalobce namítal, že v jeho případě nejsou pochybnosti o jeho totožnosti, proto měla být (zřejmě) délka zajištění stanovena v kratší době, soud uvádí, že pokud správní orgány požadují od

cizích zastupitelských úřadů vydání náhradního cestovního dokladu vyhošťovanému cizinci, nelze takovou žádost podat, aniž by předtím nedošlo ke ztotožnění cizince samotným zastupitelským úřadem, a to už jen z tohoto důvodu, že takovou žádost nepodává cizinec sám. Z tohoto důvodu nebylo možné uvedený krok přeskočit, a proto žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí započítala do délky zajištění i kvalifikovaný odhad doby, která je obvyklé nutná k vyřízení náhradního cestovního dokladu žalobce.

49. Soud dále upozorňuje, že v řízení o zajištění není obvykle možné délku zajištění určit na den přesně, ale pouze odhadem. V tomto případě žalovaná uvedla obvyklou praxi s vyřizováním těchto záležitostí se zastupitelskými úřady států tzv. třetích zemí, a to jak při ověřování totožnosti a zařizování náhradního cestovního dokladu, tak při vyřizování přepravních dokladů a domlouvání průvozu cizince do cílového státu, kdy tato doba neměla ve svém souhrnu přesáhnout 90 dnů. V daném případě proto nelze učinit závěr o tom, že stanovená doba zajištění není s ohledem na okolnosti daného případu přiměřená. I tato námitka je tak dle názoru soudu nedůvodná.
50. Soud dále nesouhlasí s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79, kde se uvedený soud vyslovil k otázce kvalitního a dostačujícího odůvodnění rozhodnutí o (prodloužení) zajištění: *„Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“* Napadené rozhodnutí dle názoru soudu uvedeným požadavkům zcela dostalo.
51. Výše rekapitulované závěry žalované jsou plně přezkoumatelné, a je z nich jednoznačně seznatelné, z jakých informací a údajů žalovaná vycházela, a jak je posoudila, přičemž tyto závěry mají oporu v předloženém správním spisu.
52. Pokud jde o poslední námitku žalobce spočívající v tvrzení, že žalobci nebylo řádně doručeno rozhodnutí o zajištění, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaná věděla, že je zastoupen advokátem, avšak napadené rozhodnutí mu nezaslala, soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalovaná skutečně zástupci žalobce napadené rozhodnutí nedoručovala. Proto soud musí přisvědčit žalobci, že jde o pochybení na straně žalované. Na druhou stranu nelze však přehlédnout, že toto pochybení nijak žalobce nezkrátilo na jeho právech, zejména na jeho právu podat řádně a včas žalobu, a ani na právu být při výslechu zastoupen svým zástupcem, neboť jak vyplývá z protokolu o výslechu žalobce ze dne 16. 5. 2021, zástupce žalobce byl u výslechu přítomen. Proto soud, ostatně i ve shodě s názorem vyjádřeným v rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2020, čj. 2 A 57/2020-22, na který žalobce v žalobě odkazoval, konstatuje, že toto pochybení žalované nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť včas podanou správní žalobu soud meritorně projednal. Soud však zdůrazňuje, že za situace, kdy je ze správního

spisu zřejmé, že plná moc byla doložena ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, bylo povinností žalovaného toto rozhodnutí doručit právnímu zástupci žalobce, a to i v případě, kdy je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.

53. Žalobce ve své replice rovněž upozornil na nepravdivost tvrzení žalované ve vyjádření k žalobě o datu doručení žaloby. Tato skutečnost však nemá jakýkoliv vliv na projednávanou věc či dopad do právní sféry žalobce, a pravděpodobně jde o chybu v psaní na straně žalované. Proto soud nepovažoval za nezbytné se uvedeným tvrzením zabývat blíže, než právě v tomto rozsahu.
54. Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalovaná zjistila skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), postupovala v souladu s právními předpisy i judikaturou správních soudů. Nepochybila, když žalobce zajistila za účelem správního vyhoštění, bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy a mařil výkon soudních rozhodnutí. Své závěry o možnosti uložit toto opatření žalobci, jakož i závěry o stanovené délce tohoto opatření, žalovaná dostatečně odůvodnila. Napadené rozhodnutí rovněž splňuje požadavky dané § 68 odst. 3 správního řádu.

VI. Závěr a náklady řízení

55. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
56. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovaná naopak ve věci úspěch měla, avšak žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti ji nevznikly a žádné náklady řízení ani neuplatňovala, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. června 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. J.

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. J.